

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MIJN SCHOOL, MIJN LITTEKEN

eenakter

door

Fons Vinck

Een verhaal over geweld en agressie op school
Gebaseerd op waargebeurde feiten

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.2604

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MIJN SCHOOL, MIJN LITTEKEN* op te voeren moet de naam van auteur *FONS VINCK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/220/032
ISBN 978-90-385-06401

© 1999 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Lerares Lieve De Mulder betreedt na al die jaren terug het klaslokaal waarin zoveel herinneringen zitten.

Het weerzien met deze school, het speeplein, de klas, roept weer die beelden op van agressie en geweld.

Ze ondergaat de schrijnende fragmenten waarin ze werd gekweld, gepest en zelfs mishandeld.

Op aanraden van haar dokter is ze de confrontatie aangegaan met dit gewelddadige verleden.

Toch zal dit bezoek een verrassing inhouden, een gebeurtenis die ze zeker nooit had ingeschat.

PERSONAGES

Lieve De Mulder - lerares

Marc Brantegem - ex-leerling

stem : zoontje van Brantegem

(Jonge vrouw op - heeft blouse en een lange jas aan. Ze heeft een brilletje op en een rode baret. Ze komt aarzelend binnen. Het decor bestaat enkel uit een lessenaar en een bord erachter waarop geschreven staat : WELKOM TRUT . Vooraan, ergens op de scène staat een kapstok)

Hier was het. Ik heb deze klas honderd keer in mijn hoofd geprent. Al is het jaren geleden, ik weet nog perfect hoe het allemaal gebeurd is. Eigenlijk had het nooit mogen gebeuren.

(Leest)

Welkom, zeggen ze.

(Veegt het bord schoon)

Och, er waren ook leuke momenten in dit klaslokaal. In het begin toch. Ik herinner me nog ...

(Men hoort plots een katje miauwen)

Och ja. Nikki had een verdwaald katje opgepakt. Nikki zou de hele wereld redden en alle dierenleed verzachten. Ik vraag me af wat er van haar geworden is.

Lieve Nikki. Ze had het kleine beestje verkleumd aangetroffen in de graskant toen ze naar school kwam. Ze was samen met Ann en Nele de keuken van de school binnengeslopen. Daar hadden ze wat melk en koekjes gepikt om het diertje te voeden. Omdat ze er anders geen blijf mee wisten, hadden ze het diertje maar in Nikki's lessenaar gestopt . Met alle gevolgen vandien.

Tijdens de pauze waren ze het katje natuurlijk kwijt. Ze hadden het meegenomen op de speelplaats en het was ontsnapt. Het was in het bureau van de directrice geslopen en had zich in diens boekentas genesteld. De directrice is niets vermoedend thuisgekomen en kreeg haast een hartaanval toen ze haar tas opende en het kattenjong er in vond.

's Anderendaags stond ze ermee in mijn klas.

(Ze imiteert nu de directrice)

"Van wie is dit katje ?"

De kleine poes vond het niet leuk om zo in de hoogte te worden gehouden en ging resoluut tot de aanval over. Ze begon plots te klauwen in de vingers van de directrice en tot overmaat van ramp loosde ze ook nog warme kattenpis over diens handen.

Het tumult in de klas was oorverdovend.

(Men hoort geroep van tientallen kinderen. Dan hoort men de stem van een onderzoeksrechter - op band)

"Mevrouw De Mulder, vertelt u ons liever eens over de feiten. U bent hier niet uitgenodigd om over leuke dingen te komen praten. Daarvoor zijn de feiten te ernstig."

Excuseer, meneer de onderzoeksrechter, ik wou alleen maar zeggen dat er een goeie sfeer in de klas heerste.

"Volgens het rapport was dat toch wel even anders, mevrouw."

God, die onderzoeksrechter heeft me afgemaakt toen. Maar laat ik beginnen met mijn allereerste schooldag hier in het instituut. Het was niet het eerste jaar dat ik les gaf. Ik had al in twee scholen gestaan. Het waren telkens maar interims en ik had graag een volledig uurrooster gewild. Het geluk lachte me tegemoet toen ik in deze school aan de slag kon gaan. Tenminste dat dacht ik toen. Ze hadden mij gewaarschuwd dat het geen gemakkelijke opdracht zou zijn. Ze zeiden dat het niet te vergelijken was met de humaniora waar de leerlingen toch nog interesse vertoonden voor de lessen. Dit was Brussel, dit was de grootstad met zijn randgemeenten die zich aan de stam vastklitten als giftige zwammen. Dit was de rusteloze metropool, broeinest en tevens smeltkroes van vele nationaliteiten, culturen en godsdiensten. Ik zal die eerste dag nooit vergeten. Ik was zenuwachtiger dan ooit en kwam aarzelend door de grote poort. Zo kwam ik ook in dit klaslokaal. En daar zaten ze : de tweeëntwintig jongens en meisjes waar ik gedurende een heel schooljaar mee zou optrekken. Ik keek ze doordringend aan. Mijn blik dwaalde door mijn nieuwe klas en ontmoette vragende, maar ook uitdagende en zelfs grimmige gezichten. Dat er jonge duivels tussen deze banken zaten, is later duidelijk gebleken. Ik sprak hen toe.

(Er komt muziek opzetten terwijl ze haar lange jas en baret aan de kapstok hangt. Ze heeft een lange broek onder haar jas. Ze zet haar brilletje af, schudt het haar los en neemt haar boekentas die naast de kapstok staat. Als ze achter de lessenaar komt, verdwijnt de muziek. Ze legt een paar boeken op de lessenaar en kijkt de zaal in. Speelt dit nu.)

Goede morgen. Ik ben jullie nieuwe lerares. Ik ben Lieve De Mulder en ik kom jullie godsdienstonderricht geven.

(Tumult en reactie op band.)

Ja, ik weet dat dit niet het populairste vak is, maar toch kunnen jullie hier veel van opsteken. Dit is namelijk een zeer verrijkend vak.

(Idem band.)

Stilte. Laten wij een goeie afspraak maken : één, ik duld geen rumoer in de klas - twee, afwezigheden zonder grondige reden worden direct gerappor-

teerd en drie, telaaromers zullen een serieuze verklaring moeten hebben. Nu wil ik even de namenlijst overlopen. Jullie antwoorden allemaal met een duidelijk "ja".

(Op band : "Vermoesen Ann, Dia Edin, Kalid Yoessof., Nikki Verleysen. Op band gaat de naamatroeping verder, telkens gevolgd door een "ja". Dit dient als background. Men hoort haar tweemaal de naam "Brantegem Marc" atropen. Zij herhaalt dit voor de derde keer. Dan hoort men : "Ja, wat is uw probleem ?" Algemeen gegiechel)

Hij stond in het deurgat, nonchalant en uitdagend. Zijn rugzak bengelde losjes over zijn schouder. Hij beet tergend traag op een kauwgom en keek me geamuseerd aan. Het feit dat hij tegen de deurpost aanleunde, irriteerde me nog meer. Met slepende voetstappen begaf hij zich naar zijn zitplaats. Ik mocht mij niet laten intimideren door deze lefgozer en zou hem eens flink op zijn plaats zetten.

(Ze kijkt doordringend naar de ingebeelde Marc Brantegem)

Kijk, meneer Brantegem, als u denkt dat u grappig bent, vergeet het dan maar. EN DOE DIE KAUWGOM UIT UW MOND ...
Nee, dus.

(Ze wandelt tot aan zijn "zitplaats" en blijft hem bekijken)

Ik zal er niet veel woorden aan verspillen. Ik wil dat de lessen in alle rust en orde verlopen. Als u dat tracht te beletten, dan kan u zich gaan verantwoorden bij de directie. En u kan meteen gaan, meneer ...

Wat ? ...

Ha, u verkiest te blijven zitten ? Daar bent u toch al een beetje oud voor, vindt u niet ? Is dat kinderachtig. Maar goed, blijft u maar. Of u hier nog zit of niet, wat kan het mij eigenlijk nog schelen maar ik zal wel de directrice op de hoogte stellen.

(Ze keert hem de rug toe en wil weggaan als ze plots schrikt. Ze voelt in haar hals.)

Kauwgom. Hij had zijn kauwgom in mijn haar gegooid. Ik haalde hem er uit en legde hem op mijn lessenaar terwijl ik zei : "Bewijsstuk nummer één."
Toen ik dit bij de directie aanklaagde, gebeurde er niets. Brantegem bleef. Meer nog, hij werd niet eens op de vingers getikt. Men zei me dat ik maar meer gezag moest tonen.

Een paar dagen later gebeurde er iets dat de oorzaak was van alle ellende. Het kwam door Sandra, een zeer temperamentvol, maar tevens onmogelijk kind dat mij beledigde en belachelijk maakte voor de hele klas. Op zeker moment dreef ze me zover dat ik de controle over mezelf verloor.

(Men hoort op band een schrille meisjesstem)